

NEROVNOCENNOSŤ – 1.časť

Poprosila som o vysvetlenie nerovnocennosti v spojitosti s hlavou pýchy rozmarnosti, ktorá dáva človeku pocit, že on môže všetko, že on môže čo len chce a ako to spolu funguje.

Zhora na mňa niečo spadlo, ako keby sliz a lepidlo zároveň. Nieкто tú hmotu na mňa vylial.

Všetko sa mi lepí, rozťahnem prsty, ale sú ako keby spojené lepidlovou gumou, keď chcem zdvihnúť ruku, mám ju prilepenú o šaty, aj nohy mám zlepené, aj šaty, je to veľmi nepríjemné a tak tam len stojím.

Teraz sa predо mnou objavilo jazero s krásnou, tyrkysovo-modrou, priehľadnou vodou a bolo mi povedané, že môžem vstúpiť do jazera, aby som sa v ňom umyla a ten sliz zo mňa tá voda zmyla.

Je to veľmi zvláštne, lebo ja pred sebou vidím nádherne čistú vodu, ale niečo vo mne mi hovorí, že je to pasca, aby som vôbec do tej vody nešla, lebo keď do nej vstúpim, tak z nej nebudem môcť vyjsť von.

Neviem čomu mám teda veriť.

Niečo vidím pred sebou a je naozaj veľmi krásne jazero s čistou a priehľadnou vodou a ja mám tú skúsenosť, že keď som sa v takej vode kúpala tak som sa umyla, ale niečo vo mne ma presviedča, že to čo vidím je klam, že je to falošné a keď do toho jazera vstúpim, tak sa z neho už nedostanem von, lebo to nie je modrá priehľadná voda, ale bačorina plná bahna a v tom bahne zapadnem a nevyjdem z nej von.

Naozaj neviem čomu mám veriť.

A tak tam stojím na brehu a bojím sa vojsť dovnútra, aby som sa nedostala ešte do horšej situácie ako teraz som.

Najhoršie na tom je, že je neviem, čo je pravda, či to čo vidím, alebo to čo mi je zvnútra povedané. A tak som popletená manipuláciami, ktoré sú okolo mňa, že neviem uveriť tomu čo vidím.

Hoci sa teraz cítim naozaj strašne a celá som zlepená, neviem vstúpiť do toho jazera, lebo mám obrovský strach, že to nie je jazero, ale bačorina, do ktorej zapadnem a nedostanem sa z nej von, mám strach, že je to ako tekuté piesky, ako rašelinisko a že ma to bahno úplne pohltí.

Tak nerobím nič a len tam tak stojím.

Niečo vo mne úplne vrieska, že jazero je klam a že je to bahnité rašelinisko.

Je to otrasná situácia a naozaj neviem ako z nej mám vyjsť von. Neviem čo mám robiť.

Vôbec neviem čomu mám veriť.

Nedá sa veriť vôbec ničomu, čo vidím.

Ale neverím ani tomu, čo v mojom vnútri vo mne vrieska.

Neverím ničomu a neviem čo mám urobiť.

Dokonca teraz vidím, že v tom jazere plávajú a kúpu sa nejakí ľudia. Zase to niečo vo mne kričí, že je to falošná ilúzia, aby ma to prinútilo myslieť si, že je to krásne jazero, ale keď vstúpim do toho jazera, ktoré je v skutočnosti rašelinisko, už by som sa von nedostala.

Aj keď som celá zlepená, môžem sa hýbať.

Núti ma to zostať tak ako čom som, aj keď existuje cesta, aby som sa mohla umyť a z tejto nepríjemnej situácie mohla vyjsť von, ale vo vnútri mi niečo nechce dovoliť, aby som to urobila, lebo mi tvrdí, že je to falošná cesta a išla by som do záhuby a nech radšej zostanem v situácii, v ktorej som a to niečo vo mne vôbec nechce, aby som sa niekam pohla.

Vôbec to nie je príjemné, ale stále lepšie, ako zostať v tom rašelinisku.

Nejako som sa dostala do stavu a vôbec netuším ako, ani prečo, že proste naozaj neviem, či to, čo vidím fyzickými očami, je skutočnosť, ktorá reálne existuje, či je to objektívna realita.

Som úplne mimo a neviem to vôbec rozoznať.

Keďže mám strach, že objektívnu realitu nedokážem vidieť, tak ten hlas ktorý je vo mne, mi hovorí, že to čo vidím, nie jazero s blankytnou modrou vodou, ale rašelinisko. Vytvára to vo mne taký veľký strach, že ma paralyzuje a ja som ochotná zostať v tej nepríjemnej situácii, poliata tým slizom a lepidlom.

Aj keď mám pred sebou aj inú možnosť, že by som sa očistila, tak strach z toho, že by som padla do ešte niečoho horšieho, spôsobí no mne to, že ja zotrvám v tom nepríjemnom pociť, v tej situácii, v ktorej som, aj keď som celá polepená. No a neviem čo mám robiť.

Teraz vo mne mi niečo hovorí, že si časom na to zvyknem a že mi to vôbec nepríde nepríjemné, že si zvyknem na to, že som polepená a že sa mi lepia prsty aj vlasy a zvyknem si na to, ako na všetko ostatné.

Ako sa hovorí, že zvyk je železná košeľa, príde mi to potom úplne prirodzené, až to potom úplne prestanem riešiť, pretože tak ako je niekto malý, alebo chudý, vysoký, silný, či plešatý, tak ja som polepená.

Ten hlas v mojom vnútri mi hovorí, aby som sa prestala báť, že časom si na to zvyknú aj ostatní ľudia, že som polepená a tak ma potom budú brať a prestane im to byť čudné, lebo každá senzácia trvá len tri dni. Oni budú vedieť, že ja som polepená, budú ma tak brať a bude im to prirodzené.

To niečo vo mne mi hovorí, aby som to nechala tak a že najlepšie je predsa nerobiť nič.

Mne by to v princípe ani nevadilo, len problém je v tom, že nikto sa ma nechce ani dotknúť, lebo každý človek sa ma štíti, lebo keď mi podá ruku, aj on má na sebe ten sliz a tak ma všetci obchádzajú v primeranej vzdialenosti, aby sa ma ani náhodou nedotkli.

A toto mi teda prekáža. Cítim sa ako vyvrheľ.

Každý okolo mňa dodržiava pravidlo, že všetci sú odo mňa vzdialení na dva metre.

Ide mi to ale na nervy, lebo takto je to nepríjemné, proste som ako keby vylúčená z tej spoločnosti.

Je to zase taká falošná ilúzia, lebo na oko som všetkými prijímaná, nikto mi nič nepovie, nikto mi nič nedá najavo, len sa každý odo mňa drží čo najďalej, len aby si so mnou nemusel ani ruku podať.

Vlastne som úplne iná ako ostatní.

Oni si to uvedomujú, len to niečo vo mne mi nahovára, že toto je pre mňa to najlepšie a aby som tak zostala a nešla sa umyť do tej vody, lebo táto situácia by bola potom ešte horšia ako je teraz.

Ale teraz si uvedomujem, že ja vlastne neviem v čom by bola horšia.

Buď by som sa umyla a bola ako ostatné ľudské bytosti a oni by prestali mať strach sa ma dotknúť a boli by v mojej blízkosti, alebo by som sa ocitla v rašelinisku, kde by som stála a rovnako by za mnou nikto neprišiel a nikto by sa ma nedotkol, tak ako je to aj teraz.

Ten hlas vo mne mi povedal: „Ale tam by ťa to vtiahlo do bahna a zomrela by si a sama dobre vieš, že bez pomoci z tadiaľ nemôžeš vyjsť von.“

Tak stále neviem čo s tým.

Teraz vnímam, že ten kruh, tí ostatní ľudia okolo mňa urobili ešte väčší a je s polomerom až päť metrov.

Nejde im o to, aby sa ma nedotýkali, ale ide im o to, aby som ja niekoho z nich nenakazila, aby som na niekoho z nich ten sliz nepreniesla a tak z bezpečnostných dôvodov prišiel zákaz, aby ktokoľvek so mnou komunikoval.

Teraz prišlo nové nariadenie, že ja musím tú spoločnosť opustiť, lebo som pre nich nebezpečná, ale pritom na nikoho z nich som ten sliz nepreniesla.

Je to preventívne opatrenie, lebo som iná ako oni. Mne je to jedno, lebo nikto z nich so mnou aj tak nehovoril a dokonca mám v sebe pocit, že odídem veľmi rada. Aj som odišla.

Keď som sama má to tú výhodu, že si môžem robiť čo ja chcem.

Vnímam tu paradox.

Oni ma vyhнали, lebo som pre nich nebola dosť dobrá, báli sa ma, nekomunikovali so mnou, nebrali ma ako ROVNOCENNÚ bytosť voči sebe samým, ale ja sa na to pozerám úplne ináč.

Tým, že som sama a môžem si robiť čo ja sama chcem, tak sú mi všetci ukradutí a ja mám pocit, že ja som viac ako oni, lebo nemusím nikoho z nich poslúchať.

A ja si budem robiť to, čo ja chcem.

Môžu sa aj postaviť na hlavu všetci ako sú a je mi to úplne jedno, budem si robiť to, čo ja chcem.

Ale som z toho všetkého veľmi unavená.

Uvedomujem si, že je ťažké predstierať, že mi to vôbec nevadí a že mi to tak vyhovuje, lebo si môžem robiť to, čo ja chcem, lebo v tej podstate by som chcela byť súčasťou tej komunity a chcela by som byť spolu s nimi.

A chce sa mi spať. Naozaj by som aj reálne zaspala. Je to veľmi vyčerpávajúce.

Najradšej by som zaspala tak, že navždy, ako sa cítim byť unavená a vyčerpaná.

Cítim sa zranená tými ľuďmi, že ma odvrhli a že mi nikto z nich nechcel pomôcť, ani neprejavil žiadnu snahu aby mi pomohol. Dokonca sa ma nikto z nich ani nespýtal, či potrebujem pomôcť, ale ja som im to samozrejme v pýche mojej hrdosti nepovedala, že tú pomoc potrebujem. Mali sa to dovŕtiť.

Sú teda všetci doslova obyčajní „niktoši“, že mi nikto z nich nepomohol a pritom videli, že tú pomoc potrebujem, ani sa ma neopýtali a nechali ma, aby som sa v tom máčala sama.

Ja predsa nebudem takých niktošov prosiť o pomoc aby mi niekto z nich pomohol.

Kašlem na nich. Ja si pomôžem aj sama.

Ale nepomohla som si. A to ma nesmierne hnevá.

Som z toho všetkého veľmi vyčerpaná a unavená.

Keď som tam niekoho z nich videla, ako sa pohybovali v tej bezpečnej 5m vzdialenosti, najradšej by som ich opľula, ale tvárila som sa, že chápem, prečo je on tak ďaleko odo mňa, že rozumiem tomu, že sa chráni, aby sa odo mňa nenakazil.

Ale je to obyčajný idiot, lebo toto sa nedá nakaziť, nedá sa to chytiť, je to neprenosné.

S tým buď narodíš, alebo nie.

Ale to taký hlupák, vôbec nemá šancu pochopiť.

Oni proste nevidia, že ja som výnimočná, že som viac ako onia a že oni sú obyčajní chudáci.

Nikto z nich nemá takú schopnosť ako ja, že dokáže medzi prstami vytvoriť blany.

Kto to z nich vie? Nikto.

Myslím si, že keď si vytvorím tie blany medzi prstami, tak je úplne jedno, či je tam to rašelinisko alebo voda, lebo s tými blanami sa môžem na to rašelinisko položiť. Keď rozložím váhu fyzického tela aj na tie blany, tak potom, keď nebudem stáť, ale sa položím do vodorovnej polohy, tak sa udržím na povrchu toho rašeliniska.

Toto by som mohla teraz vyskúšať.